

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Torrefaccao Camelo L^{da}

A fellebbező kérelmei

- a Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-128/06. sz. ügyben 2008. január 30-án hozott ítéletét, és hozzon olyan ítéletet – módosítva az említett határozatot – amelyben kijelenti, hogy a jelen ügyben alkalmazni kell a közösségi védjegyrendelet⁽¹⁾ 8. cikkének (5) bekezdésében foglalt tilalmat, és hogy következésképpen – a Japan Tobacco érveinek helyt adva – döntsön a 1 469 121 sz. közösségi védjegy lajstromozásának megtagadásáról;
- kötelezze az OHIM-ot az ezen eljárások során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésében a felperes azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi védjegyrendeletet, különösen annak 8. cikkének (5) bekezdését. Annak ellenére ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a korábbi védjegy közismert, az ütköző védjegyek hasonlóak, és a védjegyekkel ellátott termékek rokon jellegűek, ezen felül azt is megkövetelte, hogy a felperes tényleges, hathatós és aktuális bizonyítékot állítson elő a korábbi védjegy sérelmét illetően, holott a szóban forgó rendelkezés csak azt követeli meg, hogy a használat azzal a kockázattal járjon, hogy a későbbi védjegy tisztességtelenül kihasználhatja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy sérteti a korábbi védjegyet.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

2008. április 16-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-160/08. sz. ügy)

(2008/C 209/27)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: M. Kellerbauer és D. Kukovec meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság – mivel az odaítélt szerződésekre vonatkozóan nem tett közzé hirdetményt, és az állami mentőszolgálatot érintően szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződésekre nem tett közzé ajánlati felhívást, illetve azokat nem átlátható módon ítélte oda – nem teljesítette a 92/50/EGK⁽¹⁾ és a 2004/18/EK⁽²⁾ irányelvekből eredő kötelezettségeit, és megsértette a letelepedés szabadságának, valamint a szolgáltatásnyújtás szabadságának (az EK-Szerződés 43. és 49. cikke) elvét.
- a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság előadja, hogy számos panasz hívta fel a figyelmét a Németországi Szövetségi Köztársaságban az állami mentőszolgálatot érintő szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésének gyakorlatára. Ezek a panaszok azt kifogásolják, hogy e területen a szerződésekre általában nem tesznek közzé ajánlati felhívást, és odaítélésükre nem átlátható módon kerül sor. A Bizottság álláspontja szerint a mentési szolgáltatásokra vonatkozó, a területi önkormányzatok által európai szinten közzétett ajánlati felhívások csekély száma (13 hirdetmény hat év alatt, amelyeket a több, mint 400 német járásból, illetve járási jogú városból mindössze 11-ben írtak ki) jelzi azt a Németországban elterjedt gyakorlatot, amely alapján az ilyen mentési szolgáltatásokra vonatkozó szerződéseket nem az európai közbeszerzési irányelvek és a közösségi jogi alapelvek alapján ítélik oda. Ezenfelül ezeknek a szerződéseknek az odaítélése a megfelelő átláthatóságot és a hátrányos megkülönböztetés kizárását biztosító intézkedések nélkül történik.

A Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a szerződések odaítélésére ilyen gyakorlatot folytat, nem teljesíti a 92/50/EGK és 2004/18/EK irányelvekből eredő kötelezettségeit, valamint nem felel meg az EK-Szerződés 43. és 49. cikkében megállapított, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó elveknek, különösen a hátrányos megkülönböztetés tilmának, amelyet az említett elvek magukban foglalnak.

A területi önkormányzatok, amelyek a mentőszolgálat ellátását biztosítják, a 92/50/EGK irányelv 1. cikkének b) pontja, illetve a 2004/18/EK irányelv 1. cikkének (9) bekezdése értelmében ajánlatkérőknek minősülnek. Ezenfelül kétségtelen, hogy az állami mentőszolgálatot érintően odaítélt szerződések visszerthes szerződések, amelyek az említett irányelvek hatálya alá tartoznak, és amelyek az irányelvek alkalmazhatóságára vonatkozó küszöbértéket jelentős mértékben meghaladják. Mindezen körülményekből az következik, hogy a kérdéses szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződéseket az irányelvekben meghatározott eljárás keretében, és az egyenlő bánásmódra, valamint a hátrányos megkülönböztetés hiányára vonatkozó általános rendelkezéseiknek a betartása mellett kellett volna odaítélni.

Mivel a jelen esetben egyértelműen határon átnyúló érdekeket érintő szerződésekről van szó, az átláthatóság biztosítása nélkül lebonyolított odaítélési eljárások a 92/50/EGK és a 2004/18/EK irányelveken alapuló kötelezettségeken kívül a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó, az EK-Szerződésben előírt alapelveket is sértik.

A mentési szolgáltatások, amint a közlekedési szolgáltatások és az állami mentőszolgálat keretében nyújtott orvosi szolgáltatások, nem tartoznak az EK-Szerződés 55. cikkével összefüggésben értelmezett 45. cikkében foglalt, kivételt előíró rendelkezés hatálya alá, amelynek értelmében a valamely tagállamban a közhatalom gyakorlásához tartósan vagy időlegesen kapcsolódó tevékenységekre nem alkalmazhatók az EK-Szerződés a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó fejezetének rendelkezései az adott tagállam vonatkozásában. Az EK-Szerződés kivételt előíró 45. cikke, amely az alapvető szabadságok alóli kivételként megszorítóan értelmezendő, szigorúan azokra a tevékenységekre korlátozódik, amelyek önmagukban véve is a közhatalom gyakorlásában való közvetlen és sajátos részvételnek minősülnek. Arra a kérdésre, fennáll-e a közhatalom gyakorlása, nem a kérdéses tevékenység közjogi jellegére való hivatkozással kell választ adni, hanem az a meghatározó, hogy van-e a lehetőség az állampolgárokkal szemben közhatalmi jogosítványok és kényszer alkalmazására vonatkozó jogkörök gyakorlására.

A Bizottságnak meggyőződése, hogy a mentőszolgálatot érintő szerződés-odaítélési gyakorlatot külföldi szolgáltatók részvétele mellett is lehetne úgy alakítani, hogy minden régióban biztosított legyen az egész országra kiterjedő, gyors és magas színvonalú mentőszolgálat.

(¹) HL L 209., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 322. o.
 (²) HL L 134., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.

Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) T-351/05. sz., Provincia di Imperia kontra Bizottság ügyben 2008. február 14-én hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2008. április 29-én benyújtott fellebbezés

(C-183/08. P. sz. ügy)

(2008/C 209/28)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: D. Martin és L. Flynn meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Provincia di Imperia

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-351/05. sz. ügyben 2008. február 14-én hozott ítéletét;
- a Bíróság minősítse elfogadhatatlannak a Provincia di Imperia által ebben az ügyben benyújtott keresetet;
- a Bíróság kötelezze a Provincia di Imperiát a Bizottság jelen eljárásban felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésében a Bizottság azt kifogásolja, hogy a megtámadott ítélet figyelmen kívül hagyta az EK 230. cikk alapján benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltételeit, különösen annak megállapításával, hogy az elsőfokú eljárás felpere-sének fennállt az eljáráshoz fűződő érdeke. A valamely természetes vagy jogi személy által indított megsemmisítés iránti kereset ugyanis csak akkor elfogadható, ha e kereset az elbírálásának eredményénél fogva előnyt keletkeztethet az azt benyújtó személy számára. Márpedig jelen esetben a felperes keresete nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel a megtámadott jogi aktust megsemmisítő ítélet önmagában semmilyen „előnyt” nem keletkeztetne e fél számára. A támogatás nyújtása ugyanis a Bizottság által bőkezűségből tett juttatás, következésképpen a pályázati felhívásra jelentkező ajánlattevőnek egyáltalán nincs joga ahhoz, hogy ilyen támogatásban részesüljön.

A Bizottság másodlagosan arra hivatkozik, hogy még ha az elsőfokú eljárás felpere-sének fenn is állt az eljáráshoz fűződő érdeke a keresete benyújtásának napján, ez az érdeke a megtámadott ítélet kihirdetésének napján már mindenképpen megszűnt, mivel a pályázati felhíváshoz rendelt költségvetés ekkorra teljes egészében kimerült, a támogatási program pedig lezárult.

Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) által a T-215/06. sz., American Clothing Associates SA kontra OHIM ügyben 2008. február 28-án hozott ítélet ellen az American Clothing Associates SA által 2008. május 16-án benyújtott fellebbezés

(C-202/08. P. sz. ügy)

(2008/C 209/29)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: American Clothing Associates SA (képviselők: P. Maeyaert, N. Clarembeaux és C. De Keersmaeker ügyvédek)